နှတ်သမီး

လေတိုးသံများရဲ့အလယ်

အခန်း(၁)

အိပ်မက်များ ထဲကနေ သူမ လန့်နိုးလာချိန်မှာ ချွေးစေးများ ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲနစ်နေခဲ့သည် ။ ပန်းခင်းများကို ဖြတ်သန်းပြီး သူမထံသို့ လျှောက်လှမ်းလာသော ယောကျ်ားတစ်ယောက်။ အရပ်ရှည်ရှည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တောင့်တင်းတင်းနှင့် ထိုအမျိုးသားသည် သူမရှိရာဆီသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် လျှောက်လှမ်း လာပြီး သူမ နှုတ်ခမ်းများထက်မှာ နွေးထွေးညင်သာသော အနမ်းလေးတစ်ခု ခြွေချထားခဲ့သည် ။

မျက်နှာကိုတော့ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ သေချာတာကတော့ ထိုအမျိုးသားကို သူမရဲ့ အပြင်ဘဝမှာ သိရှိမြင်တွေ့ဖူးခြင်း မရှိတာပါပဲ။ ပြီးတော့ ဒီအိပ်မက်ကို သူမ မြင်မက်နေတာ အခုတစ်ညတည်း မဟုတ်တော့။ ဒီညနဲ့ ဆို သုံးညဆက်တိုက် ဖြစ်နေပြီ။ အိပ်မက်ကနေ နိုးလာတိုင်းလည်း ချွေးစေးများ ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲနစ်နေမြဲ။

အိပ်မက်ထဲမှာ ထိုလူ့မျက်နှာကို မြင်တွေ့ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားနေရတာနဲ့တင် သူမ မောပန်းနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဒီလူ ဘယ်သူလဲ။ ဘာဖြစ်လို့များ သူမ အိပ်မက်တွေထဲကို ရောက်ရောက်လာနေတာလဲ။

နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ညနှစ်နာရီကျော်သာ ရှိသေးသည် ။ ပြန်အိပ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပေမယ့် ထပ်တစ်ခါကြုံတွေ့ရမယ့် အိပ်မက်ထဲမှာ ဒီလူကို ပြန်တွေ့နေရဦးမှာ လားလို့ ထိတ်လန့်နေမိသည် ။ အရမ်းမြင်တွေ့ချင်နေပါလျက်နှင့် ဘယ်လိုမှ ကြိုးစားလို့ မရခဲ့သော အ

ရာ၊ သူ့မျက်နှာ။ ဒီအတိုင်းသာဆို အရင်နှစ်ညကအတိုင်း သူမ မျက်လုံး အကြောင်သားဖြင့် မိုးလင်းတော့မယ်နဲ့ တူပါရဲ့ ။

အိပ်မရတော့မယ့်အတူတူ စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှ ကျက်လက်စ စာတစ်အုပ်ကို ဆွဲယူပြီး အခန်းမီးကိုလည်း ထိန်လင်းနေအောင် ဖွင့်ထားလိုက်၏။ စာပဲကျက်နေလိုက်တော့မည်။ ဘယ်သူမှန်း ဘယ်ကမှန်းမသိသည့် အိပ်မက်ထဲက လူတစ်ယောက်ကြောင့် စိတ်ရှုပ်ခံနေမယ့်အစား ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိတာကိုပဲ လုပ်တော့မည်။

"သမီးလေး မအိပ်သေးဘူးလား"

အခန်းတံခါးခေါက်သံ တိုးတိုးဖွဖွလေးနှင့် အတူ မာမီ့အသံကိုပါ တစ်ဆက်တည်း ကြားလိုက်ရ၏။ မေပျိုငယ် စာကြည့်စားပွဲမှ ထကာ တံခါးကို ခပ်မြန်မြန်လေး ဖွင့်လိုက်သည် ။

"မာမီရော ဘာဖြစ်လို့ မအိပ်သေးတာလဲ"

"မာမီက တစ်ရေးနိုးလာတာပါ၊ ရေထသောက်ရင်း သမီးအခန်း မီးလင်းနေတာတွေ့လို့ ခေါ်ကြည့်တာ"

"ဟုတ်တယ် မာမီရေ၊ သမီးလည်း တစ်ရေးနိုးပြီး ပြန်အိပ်မရတော့တာနဲ့ စာထိုင်ကျက်နေတာ"

"ကျက်တာတော့ ကျက်တာပေ့ါ သမီးရယ်၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုတော့ မထိခိုက်စေနဲ့ ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထက် အရေးကြီးတာ ဘာမှ မရှိဘူး"

ဟိုးငယ်ငယ်တည်းကနေစပြီး မေပျို့ကို မာမီက ဂရုတစိုက်နှင့် ကြီးပြင်းလာသည် မို့ သူမဘဝမှာ ခက်ခက်ခဲခဲ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းခဲ့ရသောကိစ္စဟူ၍ သိပ်မရှိခဲ့ပါ။ ယခု အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်အရွယ်ထိ ဘာကိုမှ မ

တောင့်မတ မကြောင့် မကြစွာ နေထိုင်နိုင်ခဲ့၏။ မေပျို လေးတန်းအရွယ်မှာ ဒယ်ဒီဆုံးပါးသွားပြီး ဖတဆိုးလေးဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် လစ်ဟာနေတဲ့ ကွက်လပ်ဆိုတာမျိုး မရှိနိုင်အောင်ကို မာမီ တာဝန်ကျေခဲ့သည် ။

အခန်းထဲကနေ မာမီ ပြန်ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ကော်ဖီပန်းကန်လေးနှင့် ပြန်ရောက်လာခဲ့သည် ။

"စာကျက်မယ်ဆိုလည်း ကော်ဖီလေးသောက်ရင်း ကျက်"

မာမီ့ကို မေပျို ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်မိသည် ။ မေပျိုက ကော်ဖီလေးသောက်ရင်း စာကျက်ရင် ပိုဉာဏ်ပွင့်တတ်တာလေ။

"မာမီ အိပ်တော့နော်၊ သုံးနာရီတောင် ထိုးတော့မယ်၊ မနက်လည်း အစောကြီးထရဦးမှာ ကို"

"အင်းပါ သမီးလေးလည်း တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ လုပ်မနေနဲ့ ဦး"

မာမီက ချိုသာသော မျက်စောင်းလေးဖြင့် မေပျို့ကို သတိပေးစကားပြောကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည် ။ သူမကတော့ မအိပ်ချင်သေးတာရော၊ အိပ်လိုက်ရင် မြင်မက်မယ့် အိပ်မက်များကို မလိုချင်သောကြောင့် စာကိုသာ ဖိကျက်နေလိုက်သည် ။ မေပျိုတို့ နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲကလည်း သိပ်မကြာခင် ဖြေရတော့မှာ လေ။

* * * * *

"ငါတို့ တစ်နေရာရာမှာ တစ်ခုခုသွားစားကြရအောင်"

ကျူရှင်က ဆင်းသည် နှင့် မိုးစက်က အစားအသောက်ကိစ္စ တင်ပြလာသည် ။ အားလုံးလည်း ဗိုက်ဆာနေကြတာမို့ အလွယ်တကူပင် ခေါင်းညိတ် သဘောတူလိုက်သည် ။ ဒီလိုနဲ့ သူမတို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက် ရောက်လာခဲ့တာက ကျူရှင်နှင့် သိပ်မလှမ်းသည့် နေရာမှ မြေ

အိုးမြီးရှေ ဆိုင်လေးဆီ ထွက်ခဲ့ကြသည် ။

“မြေအိုးပွဲကြီးတစ်ပွဲ၊ မာလာဟင်းပွဲကြီးတစ်ပွဲ၊ ရှမ်းထမင်းချဉ်လေး ပွဲ၊ ငါးသံပရာပေါင်း တစ်ပွဲ၊ အားလူးချောင်းကြော်သုပ် နှစ်ပွဲ”

လေးယောက်သား နေရာယူပြီးကြတာနှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ကို ဆက်တိုက်မှာ ယူ လိုက်သည် ။ သူတို့ အဖွဲ့လာရင် ဒီလိုပဲ များများ စားစားမှာ ယူလေ့ရှိတာ သိနေပြီဖြစ်သော ဆိုင်မှ စားပွဲထိုးမလေးက တော့ ဘာမှ မထူးဆန်းပေမယ့် ဘေးဝိုင်းမှ ကောင်လေးတစ်ဖွဲ့က မေပျို တို့ ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တာ သတိထားမိလိုက်၏။

မျက်လုံးများက တအံ့တသြ။ မိန်ကလေးတွေဖြစ်ပြီး အစားအသော က်ကြီးလှချည်လားဆိုသည့် အကြည့်မျိုးတွေ။ ဟွန့် ကိုယ့်ဗိုက်နဲ့ ကိုယ် ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ် စားသောက်တာတောင်မှ ပဲ သူများ တွေကို ဂရုစို က်နေရဦးမှာ လား မသိ။

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာတုံး မေပျို”

သူမက ဟွန့်ဆိုတာကို နှုတ်ကထုတ်ပြီး ပြောလိုက်သည် မို့ သူငယ်ချ င်းတွေက ဝိုင်းမေးကြသည် ။ အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်တော့ ကျန် သုံးယောက်ရဲ့ မျက်လုံးများကလည်း ထိုဝိုင်းဆီသို့ ရောက်ရှိသွားသည် ။ ကောင်လေးသုံးယောက်တည်း ထိုင်နေသောဝိုင်း။

“ယောကျ်ားကြီးတွေဖြစ်ပြီး အနေအထိုင် မတတ်လိုက်တာ”

မိုးစက်တို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ချိန်ထိ မချိုမချဉ် မျက်နှာများ ဖြင့် စောင်းငမ်းစောင်းငမ်း ကြည့်နေသော ထိုယောကျ်ားလေးအဖွဲ့ ကြောင့် ချိုသာက မဲ့ကာရွဲ့ကာနှင့် ပြောသည် ။

“ဟုတ်ပ့ါဟယ်၊ ဒီလောက်လေး မှာ စားတာကိုပဲ အထူးအဆန်းလုပ်

နေတယ်”

ပိုးကလည်း ဝင်ထောက်ခံ၏။

“နေပါဦးဟ နင်တို့ ကလည်း အပြစ်တင်စကားတွေချည်းပဲ ပြောနေကြတယ်၊ ဟိုးဘက်ထောင့်ကတစ်ယောက်ကတော့ အေးအေး ဆေးဆေးလေးပါဟ၊ သူ့ဘာသာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲစားနေတာ၊ ငါတို့ ဘက်ကို ကြည့်ဖော်တောင်မရပါဘူး”

မိုးစက်အပြောကြောင့် သူမကိုယ်တိုင်ပင် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်မိသွား၏။ ဟုတ်ပေသားပဲ၊ သုံးယောက်ထဲက ထောင့်ဆုံးတစ်ယောက်ကတော့ သူ့ဘာသာ အစားကို အေးအေးဆေးဆေး စားနေခြင်းဖြစ်သည် ။ မေပျိုတို့ ကို ရှိတယ်လို့ တောင် ထင်ပုံမရ။ ဘေးက သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ကောင် ကသာ ဖြစ်နေတာ။

“ပြီးတော့ အဲဒီတစ်ယောက်က ချောချောလေးနော် မေပျို အဟီး”

အရေးထဲမှ သေသေချာချာ ငေးကြည့်ပြီး မှတ်ချက်ချနေသည့် မိုးစက်စကားကြောင့် သူမက မျက်စောင်းလေးဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်ရသည် ။ စိတ်ထဲကတော့ မိုးစက်စကားကို တိတ်တိတ်လေး ဝန်ခံလိုက်မိ၏။ သူ့အာရုံများက ရှမ်းခေါက်ဆွဲပန်းကန်ဆီသို့သာ ရောက်နေလျက် ကျန်တဲ့ အရာအားလုံးကို မေ့လျော့နေသလိုပင်။ ကုပ်ထောက်လုလု ဖြစ်နေသော ဆံစများ မျက်နှာပေါ်ကို ဝဲကျလာလျှင် ပြန်ပြန်သပ်တင်လျက် မေပျိုတို့ ဆီသို့ မျက်လုံးတစ်ချက်ပင် လှန်မကြည့်။

မိုးစက် မပြောခင်ကတည်းက ထိုလူကို မေပျို သတိထားမိပါသည် ။ အနက်ရောင် တီရှပ်လေးနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကို ရိုးစင်းစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော သူက ဒီနားမှာ ပဲ နေတာလားမသိ။

ကိုယ့်ဘာသာ တွေးမိပြီးတော့မှ ငါ ဘာလို့ ဒီလိုတွေးလိုက်မိတာလဲ လို့ ပြန်အံ့ဩမိသေးသည် ။ မေပျိုက စာနှင့် သာ နပန်းလုံးခဲ့ရသူတစ်ယောက်မို့ ဒီအရွယ်ထိ စိတ်မကစားဖူးခဲ့သေးတာတော့ ဝန်ခံချင်ပါသည် ။ ယောကျ်ားလေးသူငယ်ချင်းလည်း မေပျို့မှာ မရှိ။ တစ်ဖွဲ့လုံးက မိန်းကလေးတွေချည်းပဲမို့ ယောကျ်ားလေးဆိုတာ မေပျိုအတွက် မရင်းနှီးမကျွမ်းဝင်သော သတ္တဝါတစ်ကောင်မျိုးပါပဲ။

"ဟဲ့ မေပျို စားလေ၊ အစားအသောက်တွေ ရှေ့ရောက်နေတာတောင်နင်က ဘာတွေတွေးနေတာလဲ"

ချိုသာ သတိပေးမှ ပင် သူမအတွေးတွေက လက်ရှိအချိန်ကို ပြန်ရောက်လာသည် ။ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော စားသောက်စရာများက မွှေးပျံ့သောရနံ့များ ဖြင့် မေပျို့ရဲ့ စားချင်သောက်ချင်စိတ်ကို မြှူဆွယ်လိုက်ကြသောကြောင့် ခုနက တွေးလက်စများ အားလုံးပျောက်ကာ တူနှစ်ချောင်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်တော့၏။

မေပျိုတို့ အစားအသောက်ကို သဲကြီးမဲကြီး စားနေကြတုန်းမှာ ပင်တစ်ဖက်ဝိုင်းက ကောင်လေးတွေထပြန်သွားတာ သတိထားလိုက်မိသည် ။ မြင့်မားသော အရပ်နှင့် ဝတ်ဆင်ထားသော ဂျင်းပင်အရှည်က ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်နှင့် ဆွဲဆောင်မှုရှိနေတာတော့ သေချာပါသည် ။

သူငယ်ချင်းတွေ မသိလိုက်ခင်မှာ ပဲ မေပျိုကတော့ သူ့ကိုကျိတ်ပြီခိုးကြည့်နေခဲ့မိသည် ။ ပထမဆုံးမြင်မြင်ချင်းထဲက မေပျို့စိတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သော ယောကျ်ားဟာ ဒီကမ္ဘာမှာ သူ ပထမဆုံးပါပဲ။ မေပျိုတို့ ထပ်ဆုံဖြစ်ကြရင် ကောင်းမှာ ပဲနော်။

* * * * *

"ငါတို့ မနေ့က မြေအိုးမြီးရှေဆိုင်ကို ထပ်သွားစားကြရအောင်"

"ဒီနေ့လည်း မြေအိုးမြီးရှေပဲ စားကြမှာ လား"

သူငယ်ချင်းတွေက သူမ အဆိုပြုချက်ကို သိပ်လက်ခံချင်ပုံမရ။ ကျူ ရှင်ကဆင်းတိုင်း အားလုံးစုပြီး စားသောက်နေကျမို့ တစ်နေ့ကိုတစ်ဆိုင် မရိုးနိုင်အောင် လျှောက်စားကြမြဲ။ မနေ့က စားပြီးသားကြီးကို ဒီနေ့ ထ ပ်စားချင်ပုံမရသော သူငယ်ချင်းများအား မေပျို သွားဖြဲလေးနှင့် ရယ်ပြ လိုက်သည် ။

"ငါဒကာခံမယ်လေးဟာ နော်"

"မေပျို ဒီနေ့ထူးဆန်းနေပါလား၊ အရင်တုန်းကတော့ နင်ကိုယ်တိုင် ပဲပြောခဲ့တာမဟုတ်လား၊ အစားအသောက်တစ်ခုတည်းကို နေ့စဉ်စား နေရတာ ရိုးတယ်ဆို"

"အေး ပြောခဲ့တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်း မသိပါဘူး၊ မနေ့ က မြေအိုးမြီးရှေလေးကို မေ့လို့ မရဘူးဖြစ်နေတယ်"

သူမ စကားကြောင့် မိုးစက်က မျက်စောင်းလှမ်းထိုး၏။ တကယ် တော့ မြေအိုးမြီးရှေစားဖို့ ကို မေပျို စိတ်အားထက်သန်နေရခြင်း အကြောင်းအရင်းကို သူငယ်ချင်းတွေ သဘောပေါက်ပုံပါပဲ။

"နင်မေ့မရတာ မြေအိုးမြီးရှေလား၊ မြေအိုးမြီးရှေဆိုင်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ လူလား"

ချိုသာက ခုလို ပေါ်တင်ကြီးမေးလာတော့လည်း သူမမှာ ခေါင်းလေး ကိုသာ မသိမသာ ညိတ်ပြလိုက်ရသည် ။

"အရူးမရယ် ဟိုက နင့်ကိုတောင် သတိထားမိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါ ကို နင်က ဒီနေ့တစ်ခါ မြေအိုးမြီးရှေဆိုင်ထပ်သွားပြီး ကြည့်မယ်ဆို

တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး”

“သူ လာလိုလာငြားပေါ့ဟာ”

သူမ လေသံတိုးတိုးလေးနှင့် ပြောဖြစ်လျှင် သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ခေါင်းလေးတွေခါနေကြတာ မြင်ရ၏။

“နင်တို့ မလိုက်လည်း ငါ့ဘာသာငါ သွားကြည့်မယ်”

“ငါတို့လိုက်ပါ့မယ်၊ နင်တစ်ယောက်တည်းတော့ မလွှတ်ပါဘူး”

အားလုံးရဲ့ သဘောတူညီမှုဖြင့် နောက်ဆုံးမှာ တော့ သူမတို့ လေးယောက် မနေ့က မြေအိုးမြီးရှေဆိုင်လေးဆီ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသည် ။ ထုံးစံအတိုင်း စားပွဲပြည့်စားသောက်စရာများ မှာ ယူလိုက်ပေမယ့် မေပျို ကတော့ မစားချင်စားချင်နှင့် တို့ ကနန်းဆိတ်ကနန်းသာ။ မျက်လုံးများ က ဂနာမငြိမ်စွာဖြင့် လည်တဆန့်ဆန့် ဖြစ်နေမိသည် ။

“အစားအသောက်တွေလည်း စားပါဦးဟာ၊ နင့်ကြည့်ရတာ စိတ်မသက်သာလွန်းလို့ ”

“သူ လာကိုလာမှာ ငါသိတယ်”

သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ခေါင်းခါကြပြန်သည် ။ မေပျို့စကားတွေက သူတို့ အတွက်တော့ ထူးဆန်းနေမှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မေပျို့ရင်ထဲမှာ ဘယ်ကမှန်းမသိ ပေါက်ဖွားနေသော ယုံကြည်ချက်တွေ ပြည့်နှက်နေသည် ။ သူ့ကို ဒီနေ့ပြန်တွေ့ခွင့်ရဦးမယ်လို့ သေချာနေမိသည် ။

“ငါတို့ ထိုင်နေတာ တစ်နာရီပြည့်တော့မယ်နော်၊ ပြန်သင့်ပြီလို့ မထင်ဘူးလား မေပျို”

"ငါနဲ့ သူ ပြန်တွေ့ဦးမှာ သေချာတယ်"

"မေပျို နင်ရူးသွားဦးမယ်နော်၊ သတိလည်း ထားဦး"

"ငါမရူးပါဘူး၊ သေချာနေတဲ့ အကြောင်းရင်း ငါ့မှာ ရှိတယ်"

"ဘာလဲ"

"ငါသူ့ကို အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ထားတာလေ"

"ဟွန်"

အားလုံးရဲ့ မျက်နှာတွေ ပျက်သွားတာကြည့်ပြီး မေပျို နှာခေါင်းရှုံ့မိသည် ။

"နင်တို့ က ငါပြောတာ မယုံဘူးကိုး"

"နင် နောက်နေသလိုပဲ မဟုတ်ဘူး လား၊ အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့တယ် ဆိုတာကြီးက"

"ငါမနောက်ဘူး ပိုး၊ ငါ သုံးညဆက်တိုက်တောင် အိပ်မက်ထဲမှာ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို တွေ့တွေ့နေတာ"

"အဲဒါ သူဆိုတာ နင် ဘယ်လိုသိလဲ"

"မျက်နှာကို ငါ မမြင်ရပေမယ့် ငါ့စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေတယ်၊ အဲဒါ သူပဲ၊ ယောကျ်ားတစ်ယောက် ငါ့ဘဝထဲကို ပထမဆုံးဝင်လာတော့မယ့်အချိန်မှာ မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်လေ၊ အဲဒီအိပ်မက်ကြီး ဘယ်နှရက်မှတောင် မရှိသေးဘူး၊ ငါ သူနဲ့ ဆုံခဲ့တာ၊ အဲဒါ ထူးဆန်းတယ်မဟုတ်လား
"

"နင်တော့ တော်တော်ရူးနေပြီ"

သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်လောက်လောက်ပဲပြောပြော သူမကတော့ သူ

နဲ့ ပြန်ဆုံတွေ့ခွင့်ရလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်ကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ မှ အပျက်ခံမှာ မဟုတ်ပါ။

"အစားလေးဘာလေးလည်း စားဦး၊ လည်ပင်းကြီးဆန့်ပြီး တမျှော်မျှော်ပဲ လုပ်မနေနဲ့ "

ချိုသာက မဲ့ကာရွဲ့ကာ ပြောလာတော့ မစားချင်စားချင်နှင့် ပင် တို့ဟူးကြော်ပန်းကန်ဆီသို့ တူလေးနှင့် လှမ်းရွယ်လိုက်သည် ။ သို့သော် သူမ လက်များက တို့ ဟူးကြော်ကို တူနှင့် ညှပ်ယူဖို့ ထိ မရောက်လိုက်ပါဘဲ လမ်းတစ်ဝက်မှာ တင် ရပ်တန့်သွား၏။

"ဟဲ့ တန်းလန်းကြီး ဘာဖြစ်နေတာတုံး"

"ဟိုမှာ ဟိုမှာ သူ လာနေပြီ"

ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာနေသော သူ့ကို မေပျိုက မျက်တောင်မခတ်တမ်းငေးကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည် ။ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးလည်း မေပျိုငေးကြည့်နေရာဆီ လိုက်ကြည့်ရင်း အသံတိတ်သွားကြ၏။

"ငါမပြောဘူးလား၊ ဒီနေ့ သူလာကိုလာမှာ ပါဆို"

"နင်ကတော့ တကယ်ပဲ မေပျို"

"အေးလေ တကယ်ပေါ့၊ ငါ့စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေတာ၊ သူက ငါ့ဖူးစာရှင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်"

"ချက်ချင်းကြီး ဘယ်လိုကျိန်းသေသွားတာတုံး"

"အဲဒါလည်း ငါ့စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေတာလေ"

စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ခဲ့ရကျိုးနပ်သွားပါပြီ၊ ဒီနေ့အတွက် သူ့မျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်ရခြင်းကပဲ သူမအတွက် အားရကျေနပ်စရာ

ကောင်းနေခဲ့၏။

“နင်ကသာ ဖူးစာရှင်ဆိုပြီး ဖြစ်နေတာ၊ ဟိုက နင့်ကိုတစ်ချက်တောင် မကြည့်ဘူးနော်”

“သူမကြည့်ရင် ငါက ကြည့်လာအောင် လုပ်မှာ ပေါ့”

“နင်က ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ”

“စောင့်ကြည့်နေ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် မြေအိုးမြီးရှေထဲမှ ခေါက်ဆွဲပြားဖတ်တစ်ခုကို တူနှင့် ညှပ်ယူလိုက်ပြီး သူဆီတည့်တည့်ချိန်ရွယ်ပစ်လိုက်သည် ။ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး မျက်လုံးအပြူးသား ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကြောင်ကြည့်နေကြပြီး တားမြစ်ချိန်ပင် မရလိုက်။

သူ့လက်ဖျံပေါ်တည့်တည့်ကျသွားသော ခေါက်ဆွဲဖတ်ကြောင့် သူ လန့်သွားပုံနှင့် ဟိုဟိုဒီဒီ မျက်လုံးဝေ့ရှာဖွေနေသည် ။

“နင်ကတော့ ပြဿနာကို မီးထွန်းရှာနေတာပဲ မေပျို”

မိုးစက်ရဲ့ တိုးတိုးလေး ကျိတ်ပြောလိုက်သံကို လျစ်လျူရှုလိုက်ပြီး သူမ ပြုံးပြုံးလေးဖြင့် သူ့နားသို့ ထလျှောက်သွားလိုက်သည် ။

“ဆောရီးနော် မေပျို လုပ်လိုက်မိလို့ ပေသွားပြီ”

“မင်း မျက်လုံး မပါဘူးလား”

“ဆောရီးလို့ တောင်းပန်နေပြီပဲဟာကို၊ မတော်လို့ ဖြစ်သွားတာပါ”

“မင်းကွာ”

လက်မှ ပေကျံနေတာတွေကို သုတ်ပစ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သူ တစ်ရှူးဘူးကို လှမ်းယူသည် ။ သို့သော် ကံဆိုးချင်တော့ ဘူးထဲမှာ တစ်ရှူး

က တစ်စက်မှ မရှိ၊ အဲဒါကပဲ မေပျို့အတွက် အကွက်ဝင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ထားသော တစ်ရှူးထုပ်လေးကို သူ့ဆီကမ်းပေးလိုက်၏။

မှုန်ကုပ်ကုပ် မျက်နှာပေးနှင့် မေပျို့ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး တစ်ရှူးထုပ်ကို စားပွဲအောက်မှ အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ရင်း အနားမှာ ရပ်နေဆဲဖြစ်သော မေပျို့ကို မော့ကြည့်သည် ။

"ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ"

"ဘာပြောဦးမလဲလို့ လေ"

"ဘာမှ မပြောဘူး၊ သွားလို့ ရပြီ"

မေပျို့ မသိမသာ နှာခေါင်းလေးရှုံ့လိုက်မိ၏။ ဒီလိုသာ လှည့်ပြန်သွားမိရင် သူနဲ့ နောက်တစ်ခါ ထပ်ဆုံတွေ့ဖို့ ကို ဘယ်လိုထပ်ကြိုးစားရမယ်မှန်း သိတော့မှာ မဟုတ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ခပ်တည်တည်နှင့် ပင် ပေရပ်နေလိုက်သည် ။

"မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ဟိတ် ညီမလေး"

အနားမှ ဖြတ်သွားသော စားပွဲထိုးကောင်မလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး

"ဟို ကောင်မလေးသုံးယောက်ထိုင်နေတဲ့ ဝိုင်းက အစ်မပန်းကန်လေး သွားယူပြီး ဒီမှာ လာချပေးပါလား"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ"

စားပွဲထိုးကောင်မလေး ထွက်သွားတော့ မေပျို့က သူ့ဘေးမှ ခုံလေး

တွင် စွေ့ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

"မင်း ဘာလုပ်တာလဲ"

"ဟိုမှာ ဝိုင်းကျပ်နေလို့ မေပျို ဒီမှာ ထိုင်မယ်နော်၊ ရတယ် မဟုတ်လား"

မျက်နှာပြောင်တိုက်ကာ ပြန်ဖြေလိုက်ပြီး စားပွဲထိုးမလေး လာချပေးထားသော ရှမ်းခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကို ခေါင်းမဖော်တမ်း စားနေလိုက်သည် ။ သူ့ထံမှ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည် ။ မေပျို့ကြောင့် သူ တော်တော်စိတ်ညစ်သွားပြီလား မသိ။

"ရှင်းမယ်"

"ဟင်"

ပန်းကန်ထဲမှာ စားစရာတွေ ကျန်နေသေးပေမယ့် သူက ပိုက်ဆံရှင်းမယ့်ဟန် ပြင်နေတော့ မေပျို ခေါင်းလေးထောင်ထ လာပြီး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။ မေပျို့ကြောင့် နဲ့ သူ အစားအသောက်ကိုတောင် ဆက်မစားဘူးပေ့ါလေ။

"ကုန်လည်း မကုန်သေးဘဲနဲ့ ရှင်းတော့မလို့ လား"

"စားရသောက်ရတာ အာရုံနှောက်သွားရင် ဆက်မစားချင်တော့ဘူး"

ကျသလောက်ငွေရှင်းကာ အနားမှ သူ ထွက်သွားသည် ။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် သူ့ကိုငေးကြည့်ရုံကလွဲလို့ မေပျို ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

သူမ မှိုင်နေတုန်း ချက်ချင်းလိုလိုပင် သူငယ်ချင်းတွေ အနားရောက်လာ၏။

"ကဲ ဘာတွေများ အကျိုးအမြတ်ရလိုက်တုန်း ဒေါ်မေပျို"

"သူ ငါ့ကိုတော့ မှတ်မိသွားမှာ သေချာတယ်"

"သေလိုက်ပါတော့ဟာ"

"မှတ်တော့မှတ်မိပါရဲ့ ၊ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်မဆုံဖြစ်ကြရင် နင့်ကိုမှတ်မိနေလည်း အလကားပဲလေ"

"ပြောရက်လိုက်ကြတာ၊ သူနဲ့ ငါက ဘာလို့ ထပ်မဆုံရမှာ လဲ၊ သူက ငါ့ဖူးစာရှင်ပဲဟာကို"

ပြောလိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ တော့ ယုံကြည်ချက်တွေ ယိုင်လဲချင်ချင် ဖြစ်နေမိသည် ။ ခုတစ်ခါ နောက်ဆုံးဖြစ်သွားပြီး ထပ်ဆုံတွေ့ခွင့်မရတော့ရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဒီဆိုင်လေးမှာ လာစောင့်နေဖို့ ဆိုတာကလည်း ဖြစ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး လေ။

"နင့်ဖူးစာရှင်ကြီးလည်း သွားပြီဆိုတော့ ငါတို့ လည်း ပြန်ရအောင်၊ တော်တော်တောင် နောက်ကျနေပြီ"

ထိုင်ခုံပင် မထနိုင်တော့သလို မှိုင်တွေနေသည့် မေပျို့လက်မောင်းတစ်ဖက်အား ပိုးက ဆွဲထူကာ ပြောလိုက်သည် ။

"ငါသိတယ်၊ သူနဲ့ ငါ ထပ်ဆုံဦးမှာ ပါ"

မတတ်နိုင်သည့် အဆုံး အိမ်ပြန်လာရပေမယ့် မေပျို့ရင်ထဲမှာ တော့ သူနဲ့ ပြန်တွေ့ဖို့ ဘယ်လိုကြိုးစားရမလဲဆိုသည့် အတွေးများ ပြည့်နှက်နေသည် ။ ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို ရင်ခုန်ဖူးခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ခံစားချက်ကြီးက ထူးဆန်းလွန်းနေသည် ။

ဒီလူကို နောက်တစ်ခေါက် ထပ်မမြင်ရရင်ပဲ မေပျို့ဘဝတစ်ခုလုံး မည်းမှောင်သွားတော့မလား ထင်နေမိ၏။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ မေပျို့အိ

ပ်မက်တွေထဲမှာ ပေါ်လာတတ်သော ယောက်ျားသည် သူသာဖြစ်မှန်း ကို ယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေချာနေတာမို့ သူနဲ့ ထပ်မံဆုံတွေ့ခွင့်ရဦးမယ်လို့ လည်း ယုံကြည်ထားချင်ပါသည်။

*